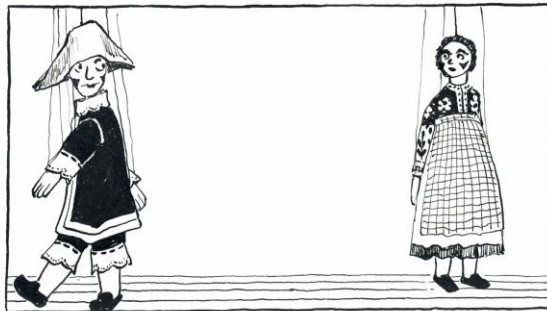

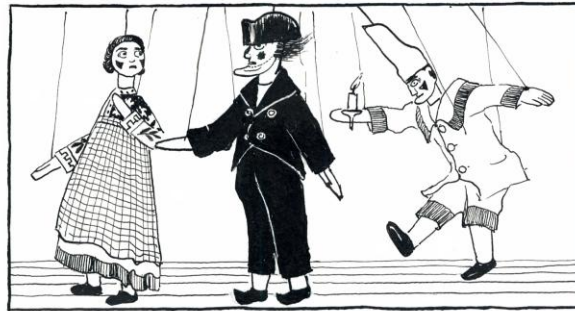
Katrijn: "Hier Jan, hier zijn je stamhouders. Ik moet even een boodschap doen. Zorg goed voor ze."
 Jan: "Kom hier, mijn spruiten! Zeg Trijn, ze bijten toch niet?"

Jan is in het vaderschap niet erg bedreven. De onnozele kinderen beginnen te blären. Hij schopt ze weg. Katrijn snelt toe en geeft hem ervan langs. Daarna doet ze een nieuw beroep op Jan als hoofd van het gezin.

Katrijn: "We benne de huisbaas te wachte, ken je niks naar de lommerd bringe, want ik heb geen cente?"
 Maar op Jan hoeft Katrijn niet te rekenen. Hij smeert 'm naar de kroeg.

Huisbaas: "Ik kom om de achterstallige penninge. Wanneer zal u me eens betale? 't Gaat nu over de kerfstok." *
 Katrijn: "Heb medelij, 'k heb niet eens geld om ete te kope voor mijn bloedjes van kindere!"
 Huisbaas: "Mij geheel afschepe zonder niets, gaat niet."

Intussen is Pierrot (in dit spel de zoon van Jan en Katrijn) met een kandelaar met brandende kaars achter de huisbaas geslopen. Hij steekt diens pruikje in brand. De huisbaas vlucht weg, jammerend: "Water, water, au au, m'n koppie, m'n arreme koppie!"

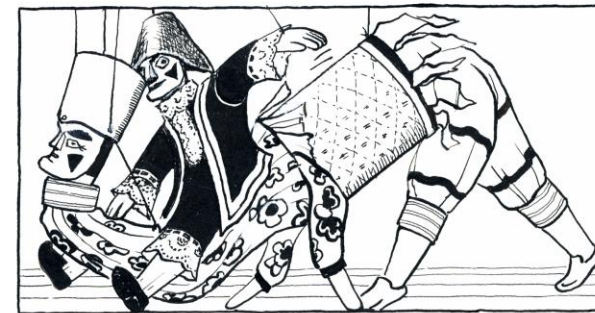
Jan, terug uit de kroeg, doet een tukje. Plots fladderen er witte vlindertjes om zijn hoofd. Jan slaat ze weg in zijn slaap, maar ze blijven hem plagen tot hij ontwaakt.
 Jan: "Witjen witjen hoog, witjen witjen laag."

Er komt een vreemd, kort en dik mannetje aandribbelen. Het scharrelt wat rond. Dan beginnen zijn hals, armen en benen te groeien. Zijn hoofd verdwijnt in de friezen.

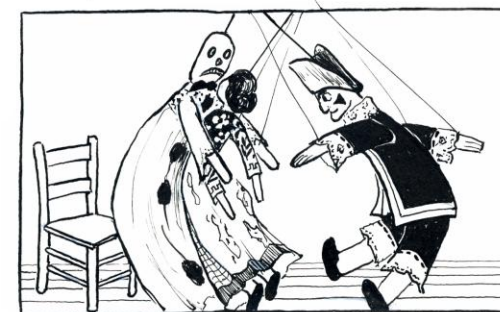
Jan: "Hé, meneer kruip-in-kruip-uit!"
 De lang-kortman laat zijn hals kronkelen, hij zwengelt met zijn armen en maakt een kluchtig dansje. Vervolgens buigt hij voorover.

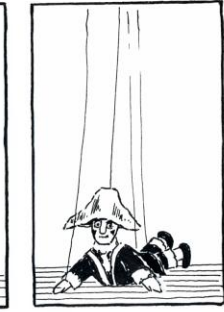
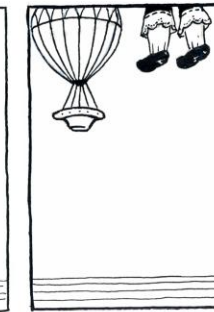
Jan klimt op zijn rug om een ritje te maken en noemt het wonderlijke wezen zijn "lijfdromedaris".
 Jan: "Kos! Kos! Kos! Vooruit kameraad!"
 Na een poosje wordt het mannetje weer klein en verdwijnt.

Een witte gedaante neemt plaats in Jans stoel.
 Jan: "Trijntje, kom 's kijke! Er is een oom van uwé uit Oostinje gekome."
 Katrijn: "O heerekrintjes, wat ziet hij bleek! 't Lijkt de bakker van Halfweg wel."

Jan: "Hij is een beetje ontdaan van den langen kuier. Zou je hem niet een morkeltje geven, Trijn?"
 Katrijn (kust de Dood): "Heerekrintjes, Jan, wat heb Ome een rare lucht bij hem!"
 De Dood: "Prrrte, prieterieteriet." Hij poogt Katrijn te omarmen, maar Jan schopt hem weg.

Dikke Jans daalt neer. Als Jan haar vol begeerte nadert, verandert zij in een luchtballon. Jan stijgt met haar op naar de hemel.
 Jan: "Ik zie de engeltjes aan tafel zitte, ze ete lammertjespap met gouden lepels." Dan laat hij zich neerploffen: "t Is mij bove te mooi."

* kerfstok: stokje waarop door kerven de schulden bij de huisbaas of de winkelier werden aangeduid.

Stripverhaal. Jan Klaassen is de hoofdpersoon in de oud-Hollandse volkspoppenkast. In vorige eeuwen werd het Jan Klaassenspel niet alleen met handpoppen gespeeld, maar ook met marionetten. Poppenkast was voor arme mensen, marionettentheater voor de rijke. Figuren aan draden bewegen zich anders dan handpoppen. Sommigen kunnen zelfs trucs uitvoeren, kijk maar eens naar de scène met Dikke Jans. Deze belevenissen van Jan met Katrijn, de huisbaas, Pierrot, de lang-kortman en de Dood zijn in 2003 getekend door Hetty Paërl ©. Inspiratiebronnen: scènes uit de film 'De Marionetten van Cabalt'. Spelers: Feike Boschma en Wim Kerkhove (TIN/Amsterdam, 1986) en spelscènes beschreven in 'Doopeel van Jan Claeszen: kroniek van het traditionele poppenspel in Nederland'. Auteur: Wim Meilink. Impressum: Nederlands Volkskundig Genootschap (Arnhem, 1968). Eerste publicatie: Popellum 4, jaargang 3, nr. 1 zomer 2003. ISSN: 1566-3841. Doepakkruiemkrant nr. 30 op internet, zie: <http://www.poppenspeelmuseum.nl/bibliotheek/pdf/DoepakXXX.pdf>. Zie ook: <http://www.poppenspeelmuseum.nl/bibliotheek/pdf/Pamflet68ebijlage.pdf> (Jan Klaassen aan touwtjes). Veel kijk- en leesplezier en applaus!